

▶ Tirant lo blanc / tirante el blanco

-¡Válame Dios -dijo el cura, dando una gran voz- que aquí está Tirante el Blanco! Dádme acá, compadre, que hago cuenta que he hallado en él un tesoro de contento y una mina de pasatiempos. Aquí está don Quirieleisón de Montalbán, valeroso caballero, y su hermano Tomás de Montalbán y el caballero Fonseca, con la batalla que el valiente de Tirante hizo con el alano, y las agudezas de la doncella Placerdemivida, con los amores y embustes de la viuda Reposada, y la señora emperatriz, enamorada de Hipólito, su escudero. Digoos verdad, señor compadre, que por su estilo es éste el mejor libro del mundo: aquí comen los caballeros, y duermen y mueren en sus camas, y hacen testamento antes de su muerte, con estas cosas de que todos los demás libros de este género carecen.

Com veiem, Cervantes havia llegit a fons el *Tirante el Blanco*, traducció castellana de la qual es guarda una edició publicada a Valladolid el 1511. Per tant, no podem contradir el títol amb què ha aparegut la pel·lícula en castellà.

Cervantes va llegir el Tirant com tants altres llibres de cavalleries, però en el Quixot no vol que el cremin juntament amb els altres llibres; el veu diferent i en destaca sobretot el major realisme i versemblança. Per això, el professor Antoni Comas insistia que no podem qualificar el Tirant com un llibre de cavalleries, plens de ficcions i d'aventures exagerades, sinó com una novel·la cavalleresca.

El Tirant és una obra llarga, el que en deien un “llibre” o una “història” (no existia el terme novel·la). Els comentaristes, seguint els passos de Martí de Riquer, divideixen l'obra en diferents episodis. El primer es la “història” de Guillem de Varoic i els altres assenyalen el lloc on es troba Tirant: “Tirant a Anglaterra”, “Tirant a Sicília i a Rodes”, “Tirant a l'Imperi grec”, “Tirant al Nord d'Àfrica”, “Retorn de Tirant per...” [\[llegir més\]](#)

Dr. Josep Clara Tibau, professor del Departament de Didàctiques Específiques

▶ Quaranta anys de docència

En realitat són quaranta-cinc anys, ja que des de les oposicions al “Cuerpo de Maestros Nacionales” (1961) ha estat això; ara bé, sense interrupció des del curs 1964-65. Començant per l'Educació Infantil i Primària (12 anys), seguit de l'Ensenyament Mitjà (8 anys) i acabant amb l'Ensenyament Universitari (20 anys). Però aquest escrit és amb motiu de la meua jubilació acollint-me al pla d'emeritatge que la UdG m'ha concedit. Però, la raó de fons, en base a la motivació esmentada, és assenyalat cinc característiques que he posat en pràctica en aquesta extensa, i en ocasions molt intensa, tasca educativa. En podria indicar moltes més, però també la intenció va adreçada als qui els pot servir el que vaig a dir i penso que he de ser concret i pràctic.

1. La primera característica que voldria destacar és que la metodologia, l'acció docent en general, es va generant a poc a poc fins a configurar el quefer; l'ocupació del professor que es proposa educar amb un estil que és el seu, normalment diferent d'un professor a un altre; però precisament en aquesta varietat rau la riquesa en la qual només hi ha en comú el fet de ser molt lliures en l'elecció del mètode, la planificació metodològica, la forma d'avaluar, etc.

2. Una segona característica és com una convicció molt ferma que he anat configurant en la meua tasca docent: és la que es dirigeix a cadascuna de les persones que formen el conjunt d'estudiants i no només a la d'impartir uns continguts que serveixin per obtenir un títol per molt necessari que aquest sigui. Els estudiants són sobretot persones. La persona és única, irrepetible i lliure. I aquestes notes personals impliquen una actitud que hem d'anar assumint i madurant al llarg de la nostra carrera docent.

3. La docència cansa i descansa. La il·lusió ens ha de sorprendre, any rere any. Cada curs és un nou repte, una nova il·lusió... [\[llegir més\]](#)

Dr. Josep Cartaña, professor del Departament de Didàctiques Específiques